

foreninger har henledet Opmærksomheden paa, har man foreslaaet en Ændring af denne, hvorved der gives Overørigheden Adgang til i Tilfælde som de omtalte at tillade Paaanke for den staaende Voldgiftsdomstol, selv om Andragende herom først er indgivet efter Udløbet af 14 Dage fra Kendelsens Afsigelse, idet man dog har ment det rettest at kræve, at Andragendet skal være indgivet snarest muligt efter vedkommende Kendelses Afsigelse. — For at forebygge, at der angaaende det samme Husdyr fremkommer modstridende Kendelser, afsagte af forskellige staaende Voldgiftsdomstole, har man til den nugældende Lovs § 8 foreslaaet en Tilføjelse om, at hvis en Kendelse vedrørende en Handel med et Husdyr er tilladt indbragt for en staaende Voldgiftsdomstol, skal fornyet Prøvelse af andre Kendelser om samme Husdyr saa vidt muligt henvises til samme staaende Voldgiftsdomstol. For at gennemføre denne Bestemmelses Oplydelse foreslaas det, at Andragendet skal indeholde Oplysning om, hvorvidt Henvisning af andre Kendelser i Handelen om saadanne Husdyr allerede er sket til en staaende Voldgiftsdomstol; oplyses dette først for Voldgiftsdomstolen, bliver Sagen at slutte, og fornyet Prøvelse maa da ske ved den samme staaende Voldgiftsdomstol, hvortil den paagældende tidligere Henvisning har fundet Sted. Dette er de to Ændringer i den gældende Lov, som er foreslaaede i Lovforslaget, og som jeg meget vil anbefale. Ellers er Lovforslaget, som sagt, i Overensstemmelse med den nugældende Lov af 8. Juni 1912.

Den højtærede Justitsminister udtalte ved Fremsættelsen af dette Lovforslag, at Loven af 8. Juni 1912 jo havde været noget omstridt, og det er utvivlsomt rigtigt. Men jeg maa paa mit Partis Vegne udtale, at vi meget ønsker, at Loven bliver fornyet. I Slutningsparagraffen af den gældende Lov er der en Bestemmelse om, at hvis Loven ikke fornys efter 5 Aars Forløb, vil den bortfalde. Men vi sætter, som sagt, megen Pris paa at faa Lovens Gyldighed forlænget. Jeg støtter denne Opfattelse paa de statistiske Oplysninger, vi fik i Udvalget, da vi sidst havde Sagen til Behandling. Det viste sig nemlig, at i de første 5 Aar, Loven virkede, nemlig fra 1907 til 1912, var der henvist til Voldgiftsmændenes Afgørelse 8603 Sager, og af disse blev de 270 ophævet eller afvist, 2659 blev afgjort ved Kendelse, og 5674 blev afgjort ved Forlig. Dette sidste, at 5674 Sager er afgjorte ved

Forlig, er dog efter min Mening et Vidnesbyrd om Lovens heldige Virkning. De to Formaal, man tilsigtede ved Loven af 1907, var at faa Sagerne afgjort hurtigt og billigt; og der er ganske sikkert ingen Tvivl om, at hvad Hurtigheden angaar, er det Formaal, der tilsigtedes ved Loven af 1907, fuldt ud opfyldt. Derimod var der mere Tvivl om Billigheden, idet det viste sig efter de Oplysninger, vi fik i Udvalget, da vi sidst behandlede Sagen, at Udgiften ved en Voldgiftssag, hvori der var afsagt Kendelse, varierede fra 18 til nogle og firs Kroner, og i de Sager, der var afgjorte ved Forlig, havde Udgiften varieret fra 10 til 24 Kr. Det maa vistnok siges at være meget billigt, naar vi ser hen til, hvordan der førtes Sager om den Slags Ting i tidligere Tider. Men der blev dog ved Revisionen af Loven i 1912 truffet Bestemmelse om, at Udgiften ved en enkelt Sag ikke maatte overstige 55 Kr. Men, som sagt, efter de Oplysninger, vi fik i 1912, maa jeg gaa ud fra, at Loven har virket fuldt ud tilfredsstillende, og det var, saa vidt jeg forstod, den højtærede Ministers Udtalelser ved Fremsættelsen af Lovforslaget, ogsaa hans Opfattelse, idet han mente, at vi burde forny Loven.

Det er vel rigtigst, at Lovforslaget henvises til en ganske kort Udvalgsbehandling, og naar Forhandlingerne er til Ende, vil jeg derfor tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg. Med disse faa Ord skal jeg paa mit Partis Vegne paa det bedste anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling her i Tinget.

Jessen: Det Parti, jeg tilhører, har de to Gange, denne Sag har foreligget for Rigsdagen, ydet sin Medvirken til dens Gennemførelse, og det vil vi ogsaa gøre denne Gang. Vi gør det ikke med nogen særlig stor Begejstring, jeg for mit personlige Vedkommende er i hvert Fald ikke særlig overbevist om Lovens Fortræffelighed. Det, der var Motivet til, at Loven i sin Tid blev gennemført, var navnlig Misfornøjelse med den nugældende ordinære Procesmaades Langsomhed. Det kan heller ikke nægtes, at saadanne Sager undertiden trækker noget længe ud, men jeg skulde tro, at naar vi nu faar vor Retsplejereform gennemført, vil der ikke være den samme Grund til denne Lov, som der tidligere var, idet vi jo saa faar en Procesmaade, der sikkert vil være mindst lige saa hurtig som den, der kan finde Sted ved disse Voldgiftsretter. Jeg kunde der-